

Şeytan Disko

Yaprak Öz

Cam Oda

Bir evdeyim. Eğlence gibi bir şey var evde... Müzik sesi işitiyorum. Üst katta, geniş bir odadayım. Üst katta olduğumu çok iyi biliyorum, çünkü tavandan yere kadar inen pencere-lerden dışarıdaki çam ağaçlarının tepelerini görebiliyorum, gökyüzüne doğru sivrilen ve rüzgârla kıpırdayan dallarını... Pencere-ler iki duvarı boydan boya kaplıyor; odanın sağ tarafında ve karşımda bulunan duvar tamamen cam. Perde yok. Dışarı- sı karanlık, gece. Odanın ışıkları çam ağaçlarının dallarını aydınlatıyor. Dışarıda bir orman var, bunu biliyorum. Ormanı hatırlıyorum. İçerideki insanları da biliyorum, sanki tanıyorum onları. Belki orada, o gece tanıştım bazılarıyla. Güzel bir oda burası. Fazla eşya yok, yalnızca koltuklar, seh-palar... Eşyaların ayrıntılarını hatırlayamıyorum. İçeri girdiğimde insanlar dönüp gülümsüyor bana, bir şeyler söylüyor, başlarıyla selamlıyorlar. Arkamda bir kapı var, oradan içeri girdim. Yanımda duran biri ya da birileri var. Saçlarımı hatırlıyorum; uzun, göğüslerimin altında, düz. Sarı saçlarım var; platin sarısı gibi, parlaklıkları gözümü alıyor. Sürekli aşağı bakıyorum, başım dönüyor, düşecek gibi oluyorum. Saçlarımın uçları çok sarı, gözlerim acıyor onlara bakınca. Üzerimde de parlak renkli giysiler var ama nasıl olduklarını hatırlayamıyorum, salondaki eşyalarla aynı belirsizlikte giysilerim. Tek emin olduğum, çıplak dizlerimin bir karış kadar üzerinde biten mini eteğim ve uzun, beyaz deriden çizmelerim. Aşağıya, çizmelerime baktığımı hatırlıyorum; küçük, kare şeklinde topukları var, 60'lı yıllardaki ayakkabıların topukları gibi. O odada, içindeki insanlarda ve kendimde, bu zamana ait olmayan bir şeyler var, şimdiki zamanda yahut geçmişim-

de yaşadığım hiçbir dönemde olmayan bir his; ne 70'lerdeyiz, ne 80'lerde ne de 90'larda... Daha eski bir zamandayız. Sanki 60'lardayız, öyle hissediyorum. Altmışlı yıllarda olduğumu nasıl bildiğimi anlayamıyorum ama bundan eminim. Sonrasında hissettiklerimi nasıl bildiğimi de anlayamıyorum, ancak kesin olan bir şey var; ansızın kötü bir duygu oluşuyor içimde. Bu duyguyu kendime açıklayamıyorum. Odadakiler gülüp konuşuyor, ben yere bakıyorum, yerde açık renkli bir halı var. Haliya bakıyorum, çizmelerimi görüyorum, çıplak dizlerimi, mini eteğimi, üzerimdeki parlak renkleri... Hep aşağıya bakıyorum, sapsarı saçlarının uçlarını görüyorum, sallandıklarını... Bana bir şey oluyor, baş dönmesi, fenalaşma gibi... O zaman kötü şeylerin başıma geleceğini anlıyorum. İnsanlar oturdukları yerden bana bakıyor, bakışlarındaki endişeyi fark ediyorum. Sonra, arkamdaki kapının gerisine, karanlık bir yere götürüldüğümü biliyorum. O yerle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum ama eminim; orada çok kötü bir şey oluyor, çok kötü... Bu duyguyu anlatamıyorum şimdi. Çok korkunç... Ne olduğunu bilmiyorum. Ancak tecavüz, işkence ya da ölüm gibi bir şeye şahit olduğuma yahut bizzat kendim böyle bir olay yaşadığıma eminim. Bu duyguyu sözcüklerle anlatmam mümkün değil. Tüm bunları nasıl bildiğimi sormayın, açıklayamam. O odada geçirdiğim anlarla, sonrasında yaşadığım kötü şeyin bana hissettirdiklerini hatırlıyorum. Yaşadığım olay her ne ise, bende bıraktığı duygu kanımı donduruyor. Şimdiki hayatıma ait değil bu görüntüler, eski bir zamana ait. Cam odada, ben doğmadan önceki bir zamandan kalma duygular var.

“Bunu bir anı gibi mi hatırlıyorsunuz, Deniz Hanım?”

“Evet. Kesinlikle bir anı bu.”

“Rüya olmadığına eminsiniz, öyle mi?”

“Eminim.”

“İlk ne zaman hatırlamaya başladığımızı çıkarabiliyor musunuz, yani ne zamandır bu görüntüler zihninizde?”

“Yaz başından beri... Kendimi kötü hissetmeye başladığımdan beri desem daha doğru olacak... Bir gün can sıkıntısı içinde öylece otururken aklıma düşüverdi. Hani gördüğünüz ama unuttuğunuz bir rüyayı bazen parça parça hatırlarsınız ya, aynen öyle. Ama hatırlamaya başladığım anda rüya olmadığını biliyordum. Beni şaşırtan, hatta ürküten de bu oldu zaten. İlk başlarda bölük pörçük düştü aklıma... Sonraları, zamanla başka ayrıntıları hatırlamaya başladım. Çok tuhaftı... Reenkarnasyon geçiren insanlara böyle olurmuş, biraz araştırdım. O zamandan beri aklımdan atamıyorum bu anıyı, o odayı, şimdiye ait olmayan ve beni korkutan duyguları...”

“Anlıyorum...”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Bence zihnimin ürettiği hayaller olduğunu, depresif ruh hâlimden kaynaklanan çarpık düşüncelere kapıldığımı düşünüyorsunuz... Ya da bir rüya olduğundan eminsiniz, kendimi bunun bir rüya değil de gerçek bir anı olduğuna inandırdığımı varsayıyorsunuz. Öyle değil mi?”

“Ben anlattıklarınıza bilimsel yaklaşmak zorundayım. Size, anlattıklarınız reenkarnasyon olabilir, diyebilecek durumda değilim... Siz de çok iyi biliyorsunuz, akıllı bir genç hanımsınız.”

“Size hak veriyorum tabii, inanmanızı beklemiyordum, zaten ben de inanıp inanmama sınırında gidip geliyorum. Hissettiklerimden eminim ama... Yine de ara sıra... Ya reenkarnasyon yoksa, ya karmaşık zihnimin oynadığı bir oyunsa bu anı. Ya yanılıyorsam... Hep bu sorularla boğuştum, boğuşuyorum. Tek istediğim, size böyle şeyler anlatan, yani yaşanmış bir an kadar gerçek anıları olduğunu söyleyen, benimki gibi görüntülerle boğuşan başka hastalarınız var mı? Yani bunun bir adı var mı, ne bileyim... Bir

şeye inanmak, bir şeylerden emin olmak istiyorum... Aslında reenkarnasyona inanmak istemiyorum. Mantıklı bir açıklamaya ihtiyacım var. Bu aralar, yani size gelmeye karar verecek raddeye beni getiren bunaltılarımla boğuşmaya başladığımdan beri, anlattığım o görüntüler çok sık geliyor aklıma, sanki tekrar tekrar yaşıyorum. O zaman da kendimi garip hissediyorum, deli gibi...”

“Reenkarnasyondan bahseden hastam hiç olmadı açıkçası. Ancak bu, sizin durumunuza açıklık getiremeyeceğim anlamına gelmesin. Bana gelen insanların bazıları, ciddi ruhsal rahatsızlıkları olan hastalarım, çeşitli görüntülerden söz ederler. Sizininki gibi, rüya olmadığından emin olduklarını iddia ettikleri anılar anlatanlar olur... Ancak sizin ciddi bir ruhsal rahatsızlığınız yok Deniz Hanım. Yalnızca çözmemiz gereken bazı sorunlarımız var; seansımızın başında anlattıklarınızdan bu sonucu çıkarıyorum. Depresyona girmişsiniz, ilk izlenimlerime göre durumunuzda bir acayıklık yok.

Sorunlarınızla yüzleştüğünüzde, hayatınızda sizi rahatsız eden şeyleri kabullendiğinizde ve varlığınıza anlam katacak birtakım amaçlar edindiğinizde kendinizi daha iyi hissedecek, gündelik yaşama daha kolay uyum sağlayacaksınız. Size ilaç yazacağım, bir anti-depresan. Terapi ve ilacın yardımıyla içinde bulunduğunuz ruh hâlini değiştireceğimizden eminim. Anlattığınız geçmiş zaman görüntüsü hakkındaysa henüz yorum yapamam. Açıkçası, bir an olduğuna kendinizi inandırdığınız bu görüntünün, gördüğünüzü hatırlamadığınız bir rüya olduğunu düşünüyorum. Bu rüyayı görmenizin de mutlaka psikolojik açıklaması vardır. Terapiniz sırasında bu açıklamayı bulacağımızdan eminim.”

“Hayaller gören bir deli değilim yani, öyle mi?”

Doktor Aziz Bey güldü. Bu gülüş, “deli” olmadığının kanıtıydı benim için. Anlattığım “cam oda” görüntüsünün

rüya olduğuna inanmıyordu, yüzünden bunu çıkarabiliyordum. Konu kapanınca biraz daha konuştuk. Çoğunlukla annemle ilgiliydi konuştuklarımız. Aziz Bey, annemin üzerimde aşırı baskı oluşturduğu, hayatıma çok fazla müdahale ettiği kanısındaydı. İlk halletmemiz gereken sorunun, annemle arama mesafe koymak olduğunu söyledi. Bu konuda bir süre konuştuktan sonra görüşmemiz bitti ve epey rahatlamış olarak güneşli caddeye çıktım, muayenehaneden eve dek günlerdir hissetmediğim bir huzurla yürüdüm. Aziz Bey'e yakınlık ve güven duymuştum. Ayaklarım geri geri giderek vardığım muayenehaneden çok ferah çıkmıştım ve kendimi iyi hissediyordum.

Eve yaklaşırken annemle ilgili konuştuklarımızı düşünmeye başladım. Eli kulağında, arayacaktı birazdan, görüşme saatimin bittiğini hesaplayıp hemen telefona sarılacak, sıkıştıracaktı beni. "Söyledin mi, anlattın mı?" diye başlayacak, henüz anlatmadığımı öğrenince küplere binecek, deli edecekti beni ve yine kavga edecektik. Anlattım desem, "Ne dedi peki, ne dedi, neymiş, nasılmış..." diye sıkıştıracaktı bu sefer. Bunları düşününce nefesim tıkanır gibi oldu, içimi sıkıntı kapladı.

Tam apartman kapısını açarken telefonum çaldı. Tabii ki annemdi. *Şimdi açmazsam hiç kurtulamam, sapık gibi ben açana dek arayıp duracak*, diye geçirdim içimden. Telefonu açıp kısaca bilgi verdim. Beklediğim kadar sıkıştırmamıştı, daha çok ağzımı arar havalarında yapmacık bir ilgiyle konuşuyordu. Biraz şaşırdım. Terapiye başlamam, annemin baskılarını azıcık bile olsa hafifletecekse iyiydi. Geriye, akşam evde Alp'e yapacağım açıklama kısmı kalmıştı. Annemden sonra Alp'le uğraşmak neredeyse önemsiz bir ayrıntıydı. Beni anlamasa da, evliliğimizin yolunda gitmesi, gündelik düzenimizin bozulmaması, cinsel hayatımızın tekrar başlaması için her türlü sessizliğe göğüs gerebileceğini bildiğimden, işim daha kolaydı. Biraz anlat-

tıracak, sonra beni anlıyormuş gibi yapacak, hatta belki kısmen anlayacaktı. Azıcık ağzımı arar, cinsellikle ilgili konulara girip girmediğimi, yakın zamanda cinsel hayatımızda bir değişiklik olup olmayacağını kestirmeye çalıştıktan sonra beni rahat bırakırdı.

Akşam tahmin ettiğim gibi geçti. Fazla ayrıntıya girmeden psikiyatrıla görüşmem hakkında Alp'le yaptığımız konuşma, suskunlukla dolu bir akşam yemeği, biraz televizyon... Yatağa girdiğimizde de tahmin ettiğim üzere Alp'in yanaşması, artık içimi kaldıran dokunmalar eşliğinde beni sevişmeye teşvik etme çalışmaları... Arkamı dönüp hemen uyumaya zorladım kendimi. Hiçbir şey söylemedim. O da pes edip uyudu. Terapiye gider gitmez rahatlayıp bana dokunmasına izin vereceğimi sanıyordu herhalde.

Gözlerimi kapatıp hayalimde cam odayı canlandırdım ve o gün Aziz Bey'e anlattığım görüntüleri yeniden düşündüm. Yaşamıştım o anı, biliyordum bunu, emindim işte... Gözümün önünde her canlanışında, içimi buz gibi bir ürpertiyle dolduran cam oda gerçektir.